

Estaté respon

Madrid ja no confia en un triomf del PSC

Fabián Estapé

—La societat civil, el govern català i l'oposició s'han quedat amb un pam de nas en sentir la proposta del ministeri espanyol de Foment per a gestionar el Prat. Creieu que realment esperaven que Madrid baixés del burro en aquesta qüestió?

—L'equip del PSOE no entén el sentit que té per a Pepiño Blanco tocar totes les tecles ell solet, que d'una altra banda confirma l'opinió que tenim alguns, que és un ministre absolutament fora del control de Zapatero. Diu que no vol que les comunitats autònomes gestionin els aeroports i punt. I ell mana molt... La gestió de Blanco serà tenir cura especial de Barajas i el Prat.

—El Prat també?

—Home, i per què no? Però passa que espera reaccions corporatives de "la Caixa", Foment del Treball i de sindicats, per veure què fa finalment. Recomano la lectura dels darrers articles sobre la gestió d'aeroports del meu deixeble, el catedràtic Gemà Bel. El seu propòsit és anar més enllà dels postulats de Nicaragua, 75, i crear una mena de doctrina socialdemòcrata dels aeroports.

—I se'n sortirà, Germà Bel?

—Fa tant com pot perquè li facin cas, però ho té negre.

—Si Catalunya no ha de tenir res a dir en la gestió de les qüestions importants, valdria més no fer cap reforma i mantenir el centralisme d'AENA?

—Potser sí, si la legislatura tot just comencés, però les eleccions generals són massa properes per a arriscar un centenar de milers de vots.

—El PSC queda en una situació massa compromesa?

—Sí, és clar. Però des de Madrid confien a guanyar les eleccions generals; en les catalanes jo diria que hi confien poc i, per tant, els interessa entre poc i molt poc satisfer els socialistes catalans.

—Confieu que el ministeri modificarà prou la posició perquè Catalunya tingui realment capacitat de decisió sobre el futur de l'aeroport català?

—És difícil que Madrid es faci enrere, amb aquesta tendència que sabem de l'administració central d'absorbir-ho tot per controlar-ho tot.

—El Prat és condemnat a ser un satèl·lit de Madrid?

—De moment, sí. No veig possibilitats autèntiques de fer un contrajoc a Barajas.

—Una empresa privada ho faria més bé que no un ens públic?

—Si l'empresa privada no és la de Díaz Ferrán... Cal transparència en la gestió i competitivitat, i el Prat també necessita aquests paràmetres.

—Catalunya té una empresa líder en el sector de les infraestructures que també gestiona aeroports internacionals, Abertis. A parer vostre, seria una bona notícia que un dia aquesta companyia gestionés el Prat?

—Seria bo perquè entraria dins la lògica del sistema.

—Després de noranta anys, Agbar deixa de cotitzar a la borsa. Quina repercussió pot tenir aquesta sortida per a l'Íbex-35?

—Tindrà un efecte negatiu, perquè la tradició en el món borsari sense fallides s'ha de respectar. I si no es respecta, és paga.

—Agbar quedarà a mans de la francesa Suez, amb un 75% de les accions. Com valoreu aquesta operació?

—M'agradaria saber com ha gestionat Jordi Mercarder aquesta empresa. Què ha passat? No ho expliquen pas.

Gemma Aguilera

Mercat i política

Muriel Casals

Egoisme i simpatia

Comencem un any que serà marcat per l'observació de la crisi econòmica. Ens fixarem en quins països en surten més de pressa o quins països hi queden encallats, però sobretot ens interessarà de veure si hem après cap lliçó que ens permeti d'encarar el futur econòmic d'una manera més raonable.

Efectivament, una de les crítiques que podem fer al comportament de l'economia mundial durant els primers anys del segle XXI és que creixíem fora dels límits raonables. No és que no hi hagi bones raons per a desitjar ritmes elevats de creixement, però l'experiència històrica avisa que cal estar molt alerta sobre la qualitat quan els increments de quantitat superen allò que és naturalment explicable.

Com que una bona manera d'aprendre lliçons sobre el present consisteix a buscar en el passat, ara podríem llegir què van dir els economistes que van reflexionar sobre l'impuls inicial del sistema capitalista. Concretament, val la pena de recordar dos personatges en certa manera complementaris: Bernard de Mandeville (1670-1733) i Adam Smith (1723-1790), dos autors que observen el desenvolupament de la societat britànica quan comença el procés de transformació en una economia regida per les regles que encara són les nostres. En essència, ens diuen, per a assegurar el bon funcionament de la societat és indispensable de conjuminar dos sentiments humans: la cerca del propi interès i la simpatia envers els altres. I, per a reeixir a coordinar l'egoisme amb el desig d'agradar que són propis de cada individu, la societat necessita dotar-se de polítics hàbils, intel·ligents i generosos.

UAB